

Bucsa Község Önkormányzat
Képviselő-testülete
Bucsa, Kossuth tér 6. Tel: 66/585-520.
351-17/2019.

17. sz.

JEGYZŐKÖNYV

Készült: Bucsa Község Önkormányzat Képviselő-testületének 2019. július 19-én megtartott ünnepi üléséről a „Bucsa Községért” díjak átadásáról

Jelen voltak: Kláricz János polgármester, Fenyődi Attila alpolgármester, Faluházi Sándor Attila, Földesi Györgyné, Harmati Gyula, Juhász Sándor, Mogyorósi Anikó képviselők
Dr. Nagy Éva jegyző
Balogh Lászlóné, Finta Sándor, néhai Vida Sándor képviseletében,
ifj. Vida Sándor - ünnepeltek
Balogh László, Balogh István méltatók, valamint a meghívott vendégek.

Fábián Tamás: „Radnóti Miklós
NEM TUDHATOM

*Nem tudhatom, hogy másnak e tájék mit jelent,
nekem szülőházam itt e lángoktól ölelt
kis ország, messzeringó gyerekkorom világa.
Belőle nőttek én, mint fatörzsből gyöngye ága
s remélem, testem is majd e földbe süpped el.
Itthon vagyok. S ha néha lábamhoz térdepel
egy-egy bokor, nevét is, virágát is tudom,
tudom, hogy merre mennek, kik mennek az úton,
s tudom, hogy mit jelenthet egy nyári alkonyon
a házfalokról csorgó, vöröslő fájdalom.
Ki gépen száll fölébe, annak térkép e táj,
s nem tudja, hol lakott itt Vörösmarty Mihály;
annak mit rejt e térkép? gyárat s vad laktanyát,
de nékem szöcskét, ökröt, tornyot, szelíd tanyát;
az gyárat lát a látcsőn és szántóföldeket,
míg én a dolgozót is, ki dolgáért remeg,
erdőt, füttyös gyümölcsöst, szőlőt és sírokat,
a sírok közt anyókat, ki halkán sírogat,
s mi főntről pusztítandó vasút, vagy gyáriüzem,
az bakterház s a bakter előtte áll s üzen,
piros zászló kezében, körötte sok gyerek,
s a gyárak udvarában komondor hempereg;
és ott a park, a régi szerelmek lábnyoma,
a csókok íze számban hol méz, hol áfonya,
s az iskolába menvén, a járda peremén,
hogy ne feleljek aznap, egy kőre léptem én,
ím itt e kő, de főntről e kő se látható,
nincs műszer, mellyel mindez jól megmutatható.
Hisz bűnösök vagyunk mi, akár a többi nép,
s tudjuk miben vétkeztünk, mikor, hol és mikép,*

*de élnek dolgozók itt, költők is büntelen,
és csecsszopók, akikben megnő az értelem,
világít bennük, őrzik, sötét pincékbe bújva,
míg jelt nem ír hazánkra újból a béke ujja,
s fojtott szavunkra majdan friss szóval ők felelnek.
Nagy szárnyadat borítsd ránk virrasztó éji felleg.”*

Berényi Zoltánné: Tisztelettel és szeretettel köszöntjük kedves vendégeinket a Bucsa Község Önkormányzat Képviselő-testületének ünnepi ülésén, amelyen ma átadjuk a Bucsa Községért Díjakat. Ünnepségünk kezdetén Radnóti Miklós Nem tudhatom cím költeményét hallhatták a bucsai iskola padjait idén elhagyó Fábíán Tamástól. 2019-ben három személyt részesít elismerésben a testület. Mielőtt az ő méltatásukat meghallgatnánk, felkérem Kláricz János polgármester urat, hogy köszöntse vendégeinket.

Kláricz János: Kedves Vendégeink, Tisztelt Díjazottak! Ünnepi alkalom a mai. A képviselő testület jóvoltából három bucsai pedagógus életművét díjazzuk, elismerve azt a munkát, amelyet ezért a településért évtizedeken keresztül végeztek. Az oktató nevelő munkán túl sok dolgot tettek Bucsáért. Van, aki alapítványt hozott létre, hogy a bucsai árva-és félárva gyerekeket támogassa, van, aki festészetével alkotott maradandót. Nagy öröm számunkra, hogy a község elismerése jeléül ma díjazhatjuk őket. Legyünk közösen büszkék rájuk! Köszönöm szépen!

Kristóf Katalin: Kedves vendégeink! Bucsa Község Önkormányzat Képviselő-testülete 2017-ben új rendeletet alkotott a díjak, címek, elismerések alapításáról és adományozásáról. A helyi jogszabály szerint „a település gazdasági és kulturális fejlődése, valamint a közéletben hosszabb időn át végzett kiemelkedő tevékenység elismerésére Bucsa Községért kitüntető címet adományozhat.”_Ebben az elismerésben eddig egyetlen díjazott, Szabó Gyuláné nyugdíjas óvodavezető részesült. Idén három díjazottat köszönhetünk. A díj elnyerésének folyamata a javaslatlétellel kezdődik. Január 31-én írásos javaslat érkezett polgármester úrhoz:

Berényi Zoltánné: Tisztelt Képviselő Testület! Javaslatlétellel kívánok élni „Bucsa Községért” kitüntető címet adományozására Balogh Lászlóné Bucsa Alkotmány u. 2. sz. alatti lakos részére. Javaslatom indoklásaként a több évtizedes tanítói munkáján túl említtem a Balogh László Alapítvány létrehozását, amellyel mintegy két évtizeden át segített az árva és félárva gyerekeken. Ezen idő alatt több tíz tanuló részesült komoly anyagi támogatásban, de biztosan állíthatom, hogy örömforrásként is a diákok részére. Javaslatom pozitív elbírálását várva. Tisztelettel: Földesi Györgyné képviselő

Kristóf Katalin: Baltha Emőke 1943. augusztus 16-án született a Szolnok-Doboka megyei Lozsárdon. Általános iskolai tanulmányait Mezőberényben, középiskoláját az orosházi mezőgazdasági technikumban végezte. A szegedi felsőfokú tanítóképző intézetben 1965-ben szerzett oklevelet, ezután került Bucsára, ahol nyugdíjazásáig 2002-ig tanított. 1967-ben kötött házasságot Balogh Lászlóval, házasságukból két gyermek, László és Katalin született.

Tóthné Milánkovics Márta: *Tisztelt Díjazottak! Kedves Jelenlévők! Drága Emőke néni! Mikor megkaptam a felkérést, hogy méltassam Emőkét, akkor legelőször elöntött a büszkeség, amiért méltónak találtnak erre a feladatra. Majd elkezdtem izgulni, s azt kérdeztem magamtól: Képes leszel leírni majd szavakkal azt, ami a szívedben rejlik? Elkezdtem különféle idézeteket keresni, hátha azok majd segítenek. Tudom, Emőke néni is nagyra értékeli az igazán magas gondolatokat. Sok ilyet osztott meg velem a beszélgetéseink során, mikor már érvelésével nem tudta a lelkemet felrázni. Aztán bár találtam néhány találó gondolatot, mégis úgy döntöttem a saját szavaimmal mondom el érzéseimet. Remélem, sikerül érzékeltetni mély tiszteletemet, megbecsülésemet és szeretetemet, amit iránta érzek, és sikerül megláttatni, hogy az ő*

életműve ebben a faluban mennyire jelentőségteljes. Balogh Lászlóné, Emőke néni volt az első pedagógus, akit megismertem itt Bucsán, még gimnazista koromban... Milyen kicsi a világ!... A nővérem abba a faluba költözött házasságkötése után újdonsült férje révén, amelyikben a szomszédos kollégiumi szobában lakó Balogh Katalin is nevelkedett. Akkoriban nővéremék és Emőkéék szomszédok voltak. Így ismertük meg egymást. Később, amikor a faluba költöztem én is szomszédja lettem. Akkor sajnos már egyedül élt. Sokat beszélgettünk, segítettük egymást, figyeltünk egymásra. Beszélgetéseink során megtudtam, hogy abban az évben született, mint az én édesanyám. Hiszem, hogy nem a véletlen műve, hogy éveken át egymáshoz ennyire közel éltük mindennapjainkat. Mindemellett persze munkatársak is lettünk. A szeme előtt alakultam egyre felnöttebbé, s figyeltem őt tisztelettel. Lenyűgözött gyerekszeretete, kedvessége, segítő gondolkodása, bölcs, emberi meglátásai, eleganciája. Nagyon fontos és értékes az az igazából megfoghatatlan, szavakban ki nem fejezhető valami, amit ő Bucsának adott, amivel jobba, szebbé tette ezt a kicsiny falut, amelyet minden jelenlévő az otthonának nevez. Nem ismerek olyan tanítványt, aki ne gondolna rá úgy, mint A TANÍTÓ NÉNIRE. Az ő és a hozzá hasonló emberek jelenlétével a jó isten áldotta meg közösségünket. Nem csak nekem volt jó szomszédom, barátom, jóakaróm. Minden emberhez, a legegyszerűbb emberekhez is tisztelettel, szeretettel tudott, tud szólni, és segített, segít abban, amiben csak tudott és tud. Ismerős, Jószomszéd, Kolléga, Jóbarát, Jótevő..., kis, pici tündér. Megjelenésében is. Minden kisgyerek gondját megélte, egyiket sem intézte el gyorsan, egy-két szóban. Nem sajnálta az időt és az energiát megmerülni a gondjaikban. Hitt abban, s átadta ezt a hitét nekem is, hogy csakis így érhetünk el valamit a gyerekeknél. Nevelni akart, a szó legnemesebb értelmében. Mindig megkereste a legjobb emberi megoldást, s hajlandó volt ezért áldozatokat is hozni, akár szembeszállni a feletteseivel is. Persze ezt is elegánsan intézte. Emlékszem, amikor egy nehéz sorsú kislány lopott az osztályban egy játékot, egy babát. Emőke lement a családhoz az eset után. Látva az ottani állapotokat, legközelebb egy játékbabakocsival és egy beleillő babával látogatott el a kislányhoz, s azzal próbálta arra nevelni őt, hogy másképp is teljesülhetnek az álmai, nem csak úgy, hogy elveszi azt másoktól. Órákon át sorolhatnám a sok esetet, amelyeket a rá jellemző módon igyekezett megoldani. S tanított vele engem is, anélkül, hogy ezt akarta volna. Mindamellet, hogy akaratlanul is tanított, soha nem szégyellt segítséget kérni attól, aki valamilyen témában, területen tájékozottabb volt nála. Tisztelte, tiszteli embertársait. A másik oldalon hatalmas a humorérzéke is, ami a jó emberek egyik ismérve. Egyszer megengedte, hogy biciklim hátsó ülésén vigyem a főutcán, mert sietett valahová. Tiszta szívből nevtünk közben. Felöltözött törpének is a többi munkatársával együtt a gyerekek farsangi bálján, s kedvesen kacagott még a legrosszabb poénjaimon is. Mindig biztatott, dicsért, ha nem hittem magamban. Együtt örült velem életem fontos állomásain. S mikor nem voltunk már szomszédok és munkatársak se, akkor sem veszítettük szem elől egymást. Egyszer a következő gondolatát osztotta meg velem: „-Mártikám, a mi munkánk olyan, hogy a dicséret, a köszönet szembejön velünk az utcán. Érezheted azt az emberek köszönésében, tekintetében, viselkedésén...” Milyen igaz! Soha nem felejttem el. S ha már annyit beszéltem az idézetekről méltatásom elején, íme, itt egy zárásként Eötvös Józseftől: „Félig sem olyan fontos az, amit tanítunk gyerekeinknek, mint az, ahogy tanítjuk. Amit az iskolában tanultunk, annak legnagyobb részét elfelejtjük, de a hatás, melyet a pedagógus gyakorol ránk, megmarad.” Drága Emőke Néni! Kívánom, hogy éljen, éljen, éljen még nagyon sokáig, boldogan, egészségesen! Csak azt sajnálom, hogy most nem lehetek ott, hogy ezeket a szavakat elmondhassam személyesen. Szívem tiszta szeretetével ölelem: Tóthné Milánkovics Márta Bucsá, 2019.07.19.

Kristóf Katalin: Felkérem Kláricz János polgármester urat, hogy adja át, az ünnepeltet pedig, hogy vegye át a díszoklevelet.

Kláricz János polgármester átadja Balogh Lászlóné részére a díszoklevelet, melyet Balogh Lászlóné átvesz.

(Taps)

Balogh Lászlóné: Ahogy az ember öregszik, egyre gyakrabban készít valamiféle leltárt vagy számvetést az életéről. Számot ad önmagának családjáról, barátairól, közeli és távoli ismerőseiről, és nem utolsó sorban munkájáról, amit egész életében végzett. Egy kitüntetés mindig jó alkalom arra, hogy az ember számot vessen, és időben visszatekintve egy kicsit azok szemszögéből lássa magát, akik őt erre az elismerésre méltónak találták. Kierkegaard a híres dán filozófus egy helyen azt írta, hogy az életet csak visszanézve lehet megérteni, de előre tekintve kell végig élni. Ennek a gondolatnak a mélységét akkor látjuk be, amikor már több van mögöttünk, mint előttünk, meg akarjuk érteni, fel akarjuk fedezni életünk értelmét, és annak, ami eredetileg vak véletlennek tűnt, utólag adunk értelmet. Ötvenhárom évvel ez előtt a Szegedi Tanítóképző Főiskola Tanulmányi Osztályának hirdetőtáblája előtt álltunk a barátnőmmel és a gyakorlati helyek listáját böngészve akadt meg a szemünk Bucsán, amiről korábban még csak nem is hallottunk. Érdeklődésünket elsősorban az keltette fel, hogy a munkahely mellett szolgálati lakást is biztosítottak, a községet azonban még a térképen sem találtuk meg. Talán a véletlen hozta, hogy éppen ott állt a folyosón egy fiatal véletlenül, aki készséggel adott felvilágosítást az itteni körülményekről. Ez a fiatalember Finta Sándor volt.

Amikor az autóbusszal megérkeztünk, a falu előtt leszállítottak minket, mert száj-és körömfájás miatt karantént rendeltek el, így a sárban lépdelve és átfázva érkeztem meg abba a lakásba, amit Haraszi Miska bácsi nekünk már előre befűtött. Meg sem fordult a fejemben, hogy ez lesz életem egyik és csak egyirányú útja, és itt talállok szerelmet, szűkebb és tágabb családot, barátokat és hivatást, amely egész életemre szól. Felnőtt életem egésze Bucsához kötődik, egész életemben egyetlen munkahelyem volt a helyi általános iskola. Mindig kicsiket tanítottam. Talán a legnehezebb és legszebb is az volt a munkámban, hogy mindig az alapokat raktam le, a vetést végeztem el, és bár az aratásnál már nem voltam ott, jó érzéssel töltött el, hogy egykori tanítványaim milyen messzire jutottak el, orvosok, mérnökök, tanárok, buszsofőrök, kőművesek vagy bolti eladók lettek, és van olyan is, aki a doktori címet elérte. Ilyenkor úgy érzem, hogy olyan embereknek adtam szeretetet és odafigyelést, akik ezt nem csak viszonzták, hanem meg is sokszorozták. Persze nem állíthatom, hogy mindig könnyű volt, de azt a szeretetet és odafigyelést, amit adtam a gyerekeken, szülőkön és nagyszülőkön keresztül kaptam vissza, és ez átsegített mindig a nehézségen. A kitüntetés átvételekor köszönetet mondok Esztikének a jelölésért, köszönöm a bizottságnak, a képviselőtestületnek, polgármester úrnak és köszönöm a kedves méltatást. De rajtuk kívül még sok mindenkinek meg kellene köszönöm, hogy lehetővé tették, illetve segítettek, hogy a munkámban kiteljesedhessek. Közölük sajnós ma már sokan nem lehetnek jelen, de örülök, hogy kifejezhetem köszönetemet a szűkebb és bővebb családomnak, különösen Évának és Pistának, akik mindig mellettem álltak a nehéz időkben, illetve Margitkának, akivel nem csak fiatalságunk emléke, hanem mindennapjaink is összekötnek, és Esztikének, aki tulajdonképpen megmentette az életemet, és ezért örökké hálás leszek neki. Pestalozzi egy gondolta vezetett egész életemben: „Hivatásod legyen másokért élni és mások boldogságában keresni a magadét.” A kitüntetéssel járó díjat három árva gyerek javára ajánlom fel.

(Taps)

Berényi Zoltánné: Idén januárban egy másik levél is érkezett polgármester úrhoz.

Kristóf Katalin: Tisztelt Polgármester Úr! Bucsa Község Önkormányzat Képviselő-testületének 17/2017. (XI.01) önkormányzati rendelete alapján javaslatot kívánok tenni a „Bucsa Községért” díjra. A kitüntető címre Vida Sándor és Finta Sándor nyugdíjas pedagógusokat javaslom. Mindketten évtizedeken keresztül oktatták, nevelték a bucsai gyermekeket, s pedagógusi munkájuk mellett aktív és nyugdíjas korszakukban is a bucsai közösségi élet tevékeny résztvevői. Tisztelettel: Harmati Gyula képviselő

Berényi Zoltánné: Képviselő úr megkért, hogy mondjuk el, javaslatát Majoros Gyuláné kezdeményezésére, vele teljes egyetértésben tette meg.

Kristóf Katalin: Finta Sándor 1934. március 17-én született Bucsán. 1940-ben kezdte meg általános iskolai tanulmányait szülőfalujában, a 7. osztály elvégzése után Gyulára került. Középiskolai tanulmányait a gyulai gimnáziumban kezdte meg, majd Szeghalmon folytatta. Az Allami Bolyai Farkas Általános Gimnáziumban érettségizett 1954-ben. A Szegedi Tanítóképző Intézet diákja volt 1962 és 1965 között. A diploma megszerzése után 1994. december 31-ig a bucsai iskola tanítója volt. Felesége Jáger Ilona, gyermekei Ilona, és Sándor.

Berényi Zoltánné: Finta Sándor méltatására felkérem Balogh Lászlót.

Balogh László: Kedves Sanyi bácsi! Ebben a szintetikus, digitális rohanó, Istentől eltávolodó világban a legveszélyesebbnek gondolom, ha az előző generáció nem tudja értékeit átadni az utódoknak. Az ismereteink praktikus része sajnos, már egy generáción belül elértéktelenedik. Az ismeretátadásban a tanárnak egyre inkább tutor, sőt csak mentor szerep jut. Ami lenne olyan nagy baj, de ha megszűnik a személyes kapcsolat a közösségen belül, akkor ez nyilvánvalóan a közösség széteséséhez vezet. Fizikailag még együtt vagyunk, de a lelki összetartó erő fogyóban van. Régen az öregek a közösség bölcsei voltak, mint tapasztalt, sok próbát megélt emberek, a legfőbb tanácsadók, az egyénnek, közösségnek egyaránt. A fiatalabb generáció élete mentális válságban van. Nehezen talál követhető felnőtt mintaképet, beletemetkezik a számára könnyű sikert nyújtó technikai „csodákba”. Elveszti a gyökereit, bizonytalanná, sebezhetővé válik. Azért mondtam ezt a pár filozofikus gondolatot a világról, mert itt Bucsán mostanában sok jó példát látok újabb szellemiségű közösségépítésre. Politikamentesen, már amennyire lehet, egyszerűen tényleg alulról induló kezdeményezés alapján próbáljuk értékeinket őrizni, megbecsülni. Nem igazán személyes élményeket szeretnék itt felsorolni, hiszen a fél falut tanítottad, sokan ismernek, tudjuk, mit jelentett akkor, gyerekfejjel a szigorod, katonás fegyelmezésed. De a dolgunkat, a tanulást el kellett végeznünk. Te, ti az akkori pedagógusok tanítottatok arra, hogy válasszak, dolgos ember leszek-e vagy léhűtő, kihúszom-e magamból, ami bennem, magamnak érték, vagy beállok a sorba... Régen volt, hogy a tanítóm voltál, de éppen nem is olyan régen, szűkebb körökben, már szóltam pár szót méltatásodra. Újabbakat nem tudok, lassan bennem is koptatja az idő az emlékeket. Én nem voltam rossz gyerek, nem jut eszembe ide illő zsványság. Arra sem emlékszem, hogy botlottam meg az iskola küszöbén. Pár szóra viszont igen. Akkor még nem érettem azokat. Szünetben történt, hogy egy kollégád keresett az akkori vezetésből. Talán az osztálylétszámot kellett kiigazítani, de egy gyereket át kellett a másik osztályba protezsálni. „Azt nem engedem, vigyetek mást!” Hallottam távolról, játék közben a szavaidat. Közelebb vitt a kíváncsiság, de elzavartál. Másnap kevesebben lettünk. Később még megütötte egy-két szó a fülemet, de azokra már nem emlékszem. Minden bizonnyal felnőttként raktam össze, hogy értem szóltak a szavaid. Most ismét szeretném megköszönni azt a pár szót, Sanyi bátyó! Meg ami mögötte volt. Aztán a későbbi szigorodat, fenyítéseidet, amik néha csíptek, a törődésedet, a munkádat. Majd később kollégaként szinte meghatott az első találkozásakor az a megbecsülés, ami a szavaidból érződött. Köszönöm a barátságodat is! Isten éltesen sokáig! Gratulálok és jó egészséget kívánok! Ahhoz, hogy ma itt ünnepelhetünk titeket, többönk együttérzése, együtt gondolkodása, munkája kellett. Bizton kijelenthetem, azt hiszem mások nevében is, hogy nem csak tisztelünk, de szeretünk is benneteket. Szeretném, ha a fiatalabb generáció megértené, hogy a világ olyan lesz, amilyenné mi tesszük, vagy hagyjuk válni. Nem hagyhatjuk, hogy értékeink elveszenek! Örülök és köszönöm, hogy ma ezzel a pár szóval én is részt vállalhattam ebből. További jó munkát, jó egészséget kívánok az ünnepelteknek, a szervezőknek egyaránt! Köszönöm, hogy meghallgattak! Bucsá, 2019-07-19 Balogh László

Kristóf Katalin: Felkérem Kláricz János polgármester urat, hogy adja át, az ünnepeltet pedig, hogy vegye át a díszoklevelet.

Kláricz János polgármester átadja Finta Sándor részére a díszoklevelet, melyet Balogh Lászlóné átvesz.

(Taps)

Finta Sándor díjazott köszönetet mond.

Kristóf Katalin: Vida Sándor 1931. december 19-én született Bucsán. Tanulmányait a szeghalmi református gimnáziumban, majd a szegedi tanárképző főiskolán végezte. Földrajz-rajz szakra jelentkezett, mert kiemelkedően ügyesen rajzolt és nagyon érdekelte többek között a meteorológia és a csillagászat. Már itt megmutatkozott későbbi festői tehetsége. Tanári gyakorló évét Vecsésen töltötte, majd hazatért Bucsára tanítani és idősödő szüleit támogatni. 1958-ban megnősült, feleségül vette a Dunántúlról származó Bolla Jolán tanítónőt, aki Bucsán kezdte pályafutását. Két gyermekük született Jolán és Sándor. 2003-ban feleségével gyermekeikhez Esztergomba költöztek. Felesége betegsége és 2012-ben az elvesztése során az ő egészsége is megrendült. Kívánságára 2017 februárjában 85 évesen a máriaremetei pedagógus idősök otthonába vonult, itt érte a halál 2019. április 13-án. Vida Sándor méltatására felkérem Balogh Istvánt.

Balogh István: Emlékezünk, emlékezünk! Az emlékezés az ember legszebb - néha leggyötrőbb - képessége. „Á la recherche” írta Marcel Proust – „Az eltűnt idő nyomában” c. regényét.

Régi szelíd esték, ti is emlékké nemesedtek - írta Radnóti Miklós az „Á la recherche” c. versében. Emlékezünk. Az emlékezésben emlékké nemesedik a múlt. Az idő szitáján a lényegtelen kihull, ami megmarad az nemes. Rengeteg emlék kavargok bennem, ha Vida Sándor tanáromra, kollégámra -Sanyi bácsira „ SANYI BÁCSIRA” visszagondolok. Egyik kiállítása emlékkönyvébe ezt írtam (Az utolsón életében.): A bucsai tantestületben egy párónknak szakmailag és emberileg a példaképe voltál! Nem tudom elolvasta-e a kiállítása emlékbejegyzéseit. Nem lepődnek meg, ha nem – vagy nem mindig: Nem tudom hány kitüntetést kapott a lelkiismeretes magas színvonalú pedagógusi munkájáért, de ő nem ezért tette, amit tett. A művészetével, festményeivel is minőségre, lelkiismeretességre nevelt, az egész község kulturális életét befolyásolta, színezte. Nálunk négy olajképe van: Egy gyönyörű virágcsendélet és három tájkép. Minden nap látom őket, és eszembe jut az alkotójuk. Élvezettel nézem - szakmailag csodálom, kidolgozottságukat, hangulatukat, szépségüket. Ő művésztanár volt! Örülök, hogy több évtizeden át együtt dolgozhattam Vele! Nekem nagyon sok jó tanárom volt Bucsán is: Fejesék, Szabó Dániel és Rózsika, Berki Imre igazgató, Őrsi Tóth László. De, aki négy évtizeden át tanította, nevelte falunk ifjúságát, feleségével, Jolikával együtt, egy munkahelyen, a szülőfaluban-olyan színvonalon, ahogy ők tették, azokra büszkék lehetünk: Gyermekeik is: (Sanyi és Jolika) a volt tanítványai, a pedagógus kollégái és barátai is, a község akkori és mostani vezetői- és lakosai is. „Quem di odere, paedagogum fecere!” hangzott a panasz évszázadok hosszú során keresztül!- kezdte az emlékezést Arany János egy irodalmár-költő-tanár jubileumára írt versében. Quem dii odere paedagogum fecere egy ókori latin mondás: akit az istenek gyűlöltek, abból tanárt csináltak. De aztán így folytatja Arany János: „Körödbe gyűlnek a felnőtt fiak, (Egy emberöltő) s érett férfisszel Köszönve amit ifjakért tevé, Legszebb jutalmad így tőlük nyered! És aztán ír arról, hogy mily gyönyörűsége munka, hivatás látni a bimbóból kinyíló virágot, megérni a kalászbán a magot, a fán a gyümölcsöt- a kitartó munkájuk nyomán. Gondoljunk a sok apróság szemeire, még kiforratlan pihegős versmondásaikra iskolába lépés előtt az évnnyitó ünnepségeken-vagy a ballagási dalokra, idézetekre, a pályaválasztás és továbbtanulás sikereire, eredményeire- amikben a pedagógus munkája alaposan benne van, meghatározó! Sanyi bácsi nekem

földrajzot és rajzot tanított és gyári pecahorgot adott ólomdarabért. Ólomszoborhoz kellett neki, nekünk meg a biztostű helyett ritka menő dolog volt a szakállas gyári horog a botra kötözött fonál végén. A földrajzot ma is szeretem és rajztanár lettem. Egyszer, főiskolás koromban különböző technikákkal (pl.: rajzszen, pittkréta, tempera és olaj) kellett vizsgamunkát készíteni, de hiányos volt az olajkészletem. Elhívott magához, megbeszéltük a festés lényegét, megmutatta az akkori képeit s azután adott egy fél vödör olajtubus csikket, hogy sikeresebb legyen a színkeverésem. Több tubus majdnem félig volt. Soha nem felejttem el. De sok emlék kavarog bennem, ha az együtt eltöltött tanári évekre gondolok. Hány osztálynak volt osztályfőnöke, hány gyereket tanított pályája során? A személyi anyagában az évek, a számok, a beosztások, a hivatalos adatok benne vannak. De a munka hétköznapijai, a napi élmények, a kirándulások - a kalandok a kollégákkal és gyerekekkel - nincsenek. Emlékszem: Nem szerette a formális gyűléseket, értekezleteket, a kötelező de felesleges adminisztrációt, de szerette az előrevivő módszertani eszmecsérét, a jó hangulatú baráti beszélgetéseket, szerette a természetet. Nem szerette a nevelőiben a cigifüstöt (azóta tiltva), de szerette a tüzet a bogrács alatt. Még nagy társaságnak is kitűnően főzött főleg szabadban. Mennyi jó kirándulás, országjárás, korcsolyázás, halászat jut eszembe Vele kapcsolatban?! Lobbanékony is volt néha, de egyenes, igazságot kereső jellem, akinek a véleményére mindig érdemes volt figyelni. Nem szeretett szónokolni, előadni, feltűnni, központban lenni. Nem szerette a hangoskodást, a duhaj szórakozást, de én még láttam pedagógus bálon cselszont járni. Kiváló tornász volt, és önfegyelemre nevelés címén ökölvívó edzést tartott túl eleven gyerekeknek vagy MHSz lövészetet vezetett tanulóknak és felnőtteknek egyaránt. Jaj, Istenem! Annyi mindent kéne még elmondanom! ”Pl.: Az utolsó találkozásunkkor Budán, Jolika lánya lakásán először nem ismert meg bennünket. De egy kis idő után már emlékezett minden bucsai élményére, az iskolára, a falura, az itt eltöltött évekre. Csak akkor szaladt könnyel tele a szeme, amikor feleségéről esett szó. Annyi mindent kéne még elmondanom!” De, hisz: „Ismertük őt! Nem volt nagy és kiváló, Csak szív, a mi szívünkhöz közel álló! ”Úgy gondolom, hogy aki évtizedekig ilyen fokon tanítja faluja ifjúságát szaktárgyai mellett becsületre, szorgalomra, felelősségre, a tanítványai szüleit is, és az egész falut annak hatása még sokáig él. Ő maga méltó az elismerésre! Sajnálatos, hogy SANYI BÁCSI nem élhette meg ezt a napot, ezt az elismerést. De nekünk, egy jó párónknak szakmailag és emberileg példaképünk marad. Ezennel: Gratulálok Emőkének és Finta Sanyi bácsinak, a „Bucsa Községért” Díjhoz, és további jó egészséget kívánok Nekik.

Berényi Zoltánné: Felkérem a díjazott gyermekét a díj átvételére.

Kláricz János polgármester átadja, ifj. Vida Sándor átveszi a díszoklevelet.

(Taps)

ifj. Vida Sándor: Édesapám nevében szeretném megköszönni ezt a megtiszteltetést és ezt a szeretetet, ezt a megbecsülést, amiben ez a község mind a mai napig részesíti.

(Taps)

Berényi Zoltánné: Az idei évben az emléklakettek átadására szombaton a Falunapon, a 17:00 órakor kezdődő ünnepélyes köszöntők alkalmával kerül sor.

Kláricz János: Tisztelt Díjazottak! Kedves egybegyűltek!

Most pedig az ünnepségünk után egy kis pezsgőspohár köszöntésre invitálom Önöket, majd pedig egy állófogadás keretében emlékezünk ezekre a gyönyörű szép életpályákra.

Köszönöm szépen a részvételt.

A rendkívüli ülés 11,20 órakor állófogadással folytatódott, majd 12,30 órakor bezárult.

kmf.

Kláricz János
polgármester

Dr. Nagy Éva
jegyző

Komroczkine Nagy Edit
titkársági előadó